మానవత్వం బ్రతికి ఉన్నదా?

1980 ఆగష్టు 7 వ తేదీన దాదాపు ఉదయం పదకొండు గంటల సమయంలో నలభై అయిదు సంవత్సరాల పురుషుడొకడు 16 సంవత్స రాల అమ్మాయిని వెంట తీసుకుని బన్‌గావ్ లోకల్ ట్రయిన్ ఎక్కాడు. అమ్మాయి వయసు స్వీట్ సిక్స్‌టీన్. గులాబీని వెక్కిరించేలాంటి ముఖ సౌందర్యం. దానికితోడు గులాబిరంగు జార్జెట్టు చీరె కట్టుకుని వున్నది. వయస్సుకు తగ్గ అమాయకత్వం కళ్ళల్లో తొణికిసలాడుతున్నది. షియాలా స్టేషనులో ఆ పురుషుడితో దిగింది. ప్లాట్‌ఫారం మీద వున్న జనాన్ని తన పెద్ద పెద్దకళ్ళతో కుతూహలంగా చూస్తోంది. బహుశా ఆమె అంత మంది జనాన్ని గానీ, అంత పెద్ద స్టేషన్ గానీ చూసి వుండక పోవచ్చు.

కాని ఆమెతో ఉన్న ఆ పురుషుడికి ఆ స్టేషనూ, నగరం చిరపరిచితమైనవే. అతను ముందుకు నడుస్తున్నాడు. ఆ పిల్ల అతన్ని అనుసరిస్తోంది. టాక్సీ స్టాండుకెళ్ళి ఒక టాక్సీ డ్రైవరుతో అతను ఏదో మాట్లాడాడు. ఆ డ్రైవరు ఆ పిల్లను నఖశిఖ పర్యంతం చూసి తన టాక్సీ రాదని చెప్పేశాడు. బహుశా ఆ పురుషుడు చెప్పిన స్థలానికి వెళ్ళడానికి డ్రైవరు సందేహించి వుంటాడు. ఆ పురుషుడు జేబులో నుంచి యేభై రూపాయల నోటు తీసి డ్రైవరుకి ఇవ్వబోయాడు. టాక్సీ డ్రైవరు నోటు అందుకోడానికి కొద్ది క్షణాలు సందేహించాడు. ఆ

తరువాత నోటు తీసుకొని, టాక్సీ ఎక్కమన్నాడు. ఆ ముసలివాడు అల్లంత దూరంలో వున్న ఆ అమ్మాయి కేసి తిరిగి

"మోనా! రా తల్లి!" అంటూ ఆప్యాయంగా పిలిచాడు.

మోనా సందేహిస్తూ ముందుకొచ్చింది. ఆ పురుషుడు టాక్సీ తలుపు తెరిచాడు.

"పితాజీ! మనం ఎక్కడికెళ్ళుతున్నాం? తేజ్‌పూర్ బండి ఎన్ని గంటల కొస్తుంది?" అంటూ మోనా టాక్సీలో కూర్చుంది.

మోనా ప్రశ్నకు ముసలివాడి ముఖంలో రంగులు మారాయి. టాక్సీ ఎక్కి మోనా ప్రక్కన కూర్చుని గట్టిగా డోరువేశాడు.

"ఎందుకు తల్లీ? అంత గాభరా! నేను నీ మామను, కోడల్ని వీలయినంత త్వరగా ఇంటికి చేర్చడం నా కర్తవ్యం" అన్నాడు.

టాక్సీ బయల్దేరింది. మోనా టాక్సీ అద్దంలో నుంచి ఆకాశాన్ని అంటుకున్నట్లున్న కలకత్తా భవనాల్ని కుతూహలంగా చూస్తోంది. మధ్య మధ్య మామగార్ని ఏవేవో ప్రశ్నలడుగుతోంది. మామగారు ఆమె అడిగే సందేహాలకు సమాధానాలిస్తున్నాడు. ట్రాఫిక్ జామ్ అయి, టాక్సీ ఆగి పోయినప్పుడల్లా మోనా మొహంలో సంతోషం కనిపిస్తోంది. ఆ మహా పట్నంలోని బజార్లు, జనసందోహం, వాహనాలు ఆమెను ఆశ్చర్యంలో ముంచేస్తున్నాయి. తనను తాను మర్చిపోయి ఆ పిల్ల ఆ వాతావరణంలో లీనమైపోతోంది.

దాదాపు ఒక అరగంట తర్వాత టాక్సీ ఒక రోడ్డు ప్రక్కన ఆగింది. టాక్సీలో నుంచి మోనా మామగారు హడావిడిగా దిగాడు.

"దిగు మోనా" అన్నాడు మోనాతో.

మోనా టాక్సీలో నుంచి నలువైపులా చూసింది. "మామయ్యా మనం ఎక్కడికొచ్చాం? ఇక్కడ రైల్వే స్టేషన్ ఏదీ కనిపించడం లేదే? వచ్చేటప్పుడు హవురా స్టేషన్‌లో రైలెక్కాలని అమ్మ చెప్పింది" అన్నది.

మోనా ప్రశ్నవిన్న ఆమె మామగారి ముఖంలో చిరాకు కనిపించింది.

టాక్సీ డ్రైవరు ముఖంలోకి చూశాడు జంకుగా. కోడలివైపు తిరిగి "దిగమ్మా! మనం ఇక్కడే దిగాలి" అన్నాడు.

మోనా టాక్సీ దిగింది. వాళ్ళు దిగగానే టాక్సీ స్పీడుగా వెళ్ళిపోయింది. మామ వెనకే నడుస్తోంది మోనా.

"ఆఁ ఎందుకమ్మా అంత భయపడుతున్నావు? ఇక్కడ మన బంధువులున్నారు. వచ్చేటప్పుడు ప్రియవ్రతే (మోనా భర్త) కూడా వాళ్ళింటికి వెళ్ళి రమ్మన్నాడు. మనం వెళ్ళకపోతే వాడికి కోపం వస్తుంది'' అన్నాడు మోనా మామగారు.

భర్త పేరు వినగానే మోనా బుగ్గల్లోకి వెచ్చదనం పాకింది. మనస్సులో ఎవరో చక్కిలిగింత పెట్టినట్టు అయింది.

"అలాగే మామయ్యా! వారు చెబితే తప్పకుండా వెళ్ళదాము!" అన్నది.

"సరే! పదమ్మా ఆ బంధువు ప్రియవ్రతకు పినతల్లి వరస అవుతుంది. వాడామెను 'చిన్నమ్మా' అని ఆప్యాయంగా పిలుస్తాడు. నువ్వుకూడా అలాగే పిలవాలి. ఆమె ఏం చెప్పినా నువ్వు మౌనంగా అంగీకరించాలి. అనవసరంగా ప్రశ్నలు వేయకూడదు. ఆమెకి కోపం వచ్చేలా ప్రవర్తించకూడదు. ఆమె ఏదైనా నీభర్తకి చెబితే, నీ భర్తకు కోపం రావచ్చు!" అన్నాడు.

మామగారికేసి ఓరగా చూసింది మోనా. మౌనంగా తల ఊపింది. వివాహం అయి ఎనిమిది నెలలయింది. అత్తవారింటికి మొదటిసారిగా వెళ్తున్నది. ఆమె కళ్లల్లో కలలు తొణికిసలాడుతున్నై. గుండెల్లో ఏదో గుబులు కూడా ఉంది.

తేజ్‌పూర్ అస్సాం ప్రాంతంలో ఒక చిన్న నగరం. అక్కడే మోనా భర్తకి చెప్పుల దుకాణం వుంది. వ్యాపారం బాగానే వుండేది. మోనా తండ్రి రుద్రనారాయణ్ బర్మా నుంచి వచ్చిన శరణార్థి. పశ్చిమ బెంగాల్ ప్రభుత్వం బారాసాత్‌లోని బర్మా కాలనీలో అతనికి ఇల్లు ఇచ్చారు. ఆమె తండ్రి వచ్చేటప్పుడు కొంత బంగారం తెచ్చుకున్నాడంటారు. అయిదెకరాల పొలం కూడా కొనుక్కున్నాడు. ఆయనకు అజయ్‌బోస్, ఉత్తమ్‌బోస్ అనే కొడుకులిద్దరు. వారిద్దరి తరువాత పుట్టిన ఆడపిల్ల మోనా. అన్నలు ఇద్దరూ తండ్రితో పాటు వ్యవసాయం చేస్తారు. మోనా హైస్కూల్లో పదవ తరగతి వరకూ చదివింది. 1970 జనవరిలో మోనా వివాహం. ప్రియవ్రత గృహతో జరిగింది. మామగారి పేరు చింతామణి. కట్నం విషయంలో పెళ్లిలోనే దెబ్బలాట పెట్టుకుని వెళ్లిపోయారు. అయిదారు నెలలు రెండు కుటుంబాల మధ్య ఎలాంటి సంబంధాలు లేవు. ఎనిమిది నెలల తర్వాత చింతామణి కోడల్ని తీసుకెళ్లటానికి వచ్చాడు. మోనా తల్లిదండ్రుల సంతోషానికి హద్దుల్లేవు. వెంటనే కూతుర్ని మామగారితో పంపించారు.

చింతామణి సందులు గొందులు తిప్పి, మోనాను ఒక పెద్ద ఇంట్లోకి తీసుకెళ్ళాడు. నాలుగో అంతస్థులోని ఒక ఫ్లాట్ దగ్గరికి వెళ్ళి చింతామణి కాలింగ్ బెల్ నొక్కాడు. ఒక అందమైన అమ్మాయి వచ్చి తలుపు తీసింది.

"ఏం కావాలి?" అనడిగింది వినయ పూర్వకంగా

"చిన్నమ్మలేదా?" అన్నాడు చింతామణి.

"ఉన్నది కాని బాగా అలసిపోయి పడుకున్నది. మీరు రేపు రండి!" అంటూ తలుపు వేసుకోబోయింది ఆ అమ్మాయి.

'చూడమ్మా! ఆమె నన్నివాళ రమ్మన్నది. వెళ్లి చింతామణి వచ్చాడని చెప్పు' ఆ పిల్ల లోపలికి వెళ్ళింది.

రెండు మూడు నిముషాల తరవాత తిరిగివచ్చి మోనా కేసి అదోలా చూసింది.

'లోపలికి రండి!' అంటూ ఒక గదిలోకి తీసుకెళ్లి కూర్చోపెట్టింది.

గది చక్కగా అలంకరించబడి వుంది. ఒక పక్కన దుర్గాదేవి ఫొటో వున్నది. మోనా గదిలోని ఒక్కొక్క వస్తువునీ కళ్ళు పెద్దవి చేసుకొని చూస్తోంది. దాదాపు ఒక పది నిముషాల తరువాత అందమైన మధ్య వయస్సు స్త్రీ గదిలోకి వచ్చింది. ఆవిణ్ణి చూస్తూనే చింతామణి హడావిడిగా లేచి నుంచున్నాడు.

'ఈసారి కొంచెం ఆలస్యం అయింది. మీతో ఏకాంతంగా మాట్లాడాలి!' అన్నాడు.

ఆ స్త్రీ మోనాని పరిశీలనగా చూసింది.

చింతామణితో 'రండి' అంటూ మరో గదిలోకి దారితీసింది. ఆమె వెనకే రెండడుగులు వేసి చింతామణి ఆగి వెనక్కు తిరిగి ఇప్పుడే వస్తానమ్మా ఇక్కడే కూర్చో' అని వెళ్లిపోయాడు.

మోనా వంటరిగా గదిలో ఉండిపోయింది. అక్కడి వాతావరణం ఆమెకి విచిత్రంగా తోచింది. ఆమె మనస్సులో ఎన్నో సందేహాలు.

భయాలు తలెత్తాయి. కాని ప్రశ్నించే ధైర్యం లేకపోయింది. మామగారి కోసం ఎదురుచూస్తూ కూర్చుంది.

అర్థగంట గడిచింది. మోనాకి ముళ్ళమీద కూర్చునట్లుంది. ఆ స్త్రీ గదిలోకొచ్చింది. ఆమె పక్కన చింతామణి కనిపించలేదు.

''చిన్నమ్మా! మా మామగారూ ఎక్కడికెళ్ళారు? మేం త్వరగా వెళ్ళిపోవాలి, రైలుకి టైమవుతున్నది!'' అన్నది వినయంగా.

మోనా నోటినుంచి ''మామగారు'' అన్న మాట విని 'చిన్నమ్మ' అనబడే ఆ స్త్రీ ఉలిక్కిపడింది. ఓక్షణం అయోమయంగా చూస్తూ ఉండిపోయింది.

"అదేమిటి? చింతామణిని మామగారంటున్నావేమిటి" అనడిగింది ఆశ్చర్యంగా.

"నేను ఆయన కోడల్ని. మొదటిసారిగా అత్తవారింటికి వెళ్తున్నాను. వారికి మీరంటే ఇష్టమటగా. వచ్చేటప్పుడు మిమ్మల్ని చూసి రమ్మని కబురు చేశారు! అందుకే మామయ్య ఇక్కడకు తీసుకొచ్చారు. ఆయన ఎప్పుడొస్తారు?'' అంది మోనా తలవంచుకుని.

''నీ పేరు మోనా కదూ!" ఆ స్త్రీ అడిగింది.

"అవునండి! నాపేరు మోనాయే!"

"మరయితే ఆయన కోడల్నని చెబుతావేం? నువ్వు ఎవరినో ప్రేమించి ఇంటి నుంచి కలకత్తాకి పారిపోయి వచ్చావటగా! నువ్వు చాలా బీద కుటుంబంలో నుంచి వచ్చిన పిల్లవట, నీప్రియుడేమో నిన్ను మోజు తీరాక బజార్లో వదిలేసి వెళ్ళాడట'' అంటూ మోనా మొహంలోకి లోతుగా చూసింది ఆ స్త్రీ.

మోనా నిలువెల్లా కంపించిపోయింది."మీరేం మాట్లాడుతున్నారో నాకర్థం కావట్లంలేదు. నేనిక్కడే బారాసాత్‌లోని బర్మా కాలనీలో

ఉంటాను. మా నాన్న పేరు రుద్రనారాయణ బోస్. నాకెవడూ ప్రియుడు లేడు. పెళ్ళయి ఎనిమిది నెలలయింది. దురదృష్టవంతురాలిని. ఇంత వరకూ భర్త ముఖం చూడలేదు. ఎనిమిది నెలల తరవాత మా మామ గారు నన్ను తీసుకెళ్ళడానికి వచ్చారు."

ఆ స్త్రీ మోనా ముఖంలోకి జాలిగా చూసింది.

''నువ్వు చెప్పేది నిజమయితే నీ అంత దురదృష్టవంతురాలు ఇంకొకరుండరు. మీ మామ చింతామణి నిన్ను నాకు అమ్మేశాడు. నీవు ఇక్కడున్న ప్రదేశం ''సోనాగాచీ". ఇక్కడ శరీరం అమ్ముకునే ఆడవాళ్లుంటారు. నేనదే వ్యాపారంలో ఉన్నాను. నా దగ్గరికి వచ్చే ఆడపిల్ల లందరికీ నేను చిన్నమ్మనే! నువ్వెవరివో ఎలా వచ్చావో నా కనవసరం. నేను బోలెడంత డబ్బుపోసి నిన్ను కొన్నాను. ఇక్కడున్న ఆడపిల్ల లందరిలాగే నీ శరీరాన్ని కూడా అమ్మి నేను డబ్బు చేసు కుంటాను. ఏడ్చి అల్లరిచేసి ప్రయోజనం లేదు. అలా చేస్తే కొరడా దెబ్బలు తప్పవు''

ఆ మాటలు విన్న మోనా తుపాను తాకిడికి తట్టుకోలేని లతలా నిలువునా కంపించిపోయింది! ఒక్కసారిగా చిన్నమ్మ కాళ్లమీద పడింది. రెండు చేతుల్తో కాళ్ళను చుట్టివేస్తూ "చిన్నమా నువ్వు నా తల్లి లాంటి దానివి. నీకు నాలాంటి కూతురుంటే ఈ మురికి కూపంలోకి దింపుతావా? నన్ను రక్షించు. నా జీవితాన్ని నాశనం చేయకు'' అంటూ భోరున ఏడవసాగింది.

చిన్నమ్మ కళ్ళలో నీరు తిరిగింది. మోనాను రెండుచేతుల్తో పైకెత్తి గుండెలికి హత్తుకుంది.

''బిడ్డా, నేను గొడ్రాలిని. మాతృత్వం, మమత తెలియనిదాన్ని. ఇంతవరకూ నన్ను నేను నీచమైన స్త్రీగానే భావిస్తున్నాను. అసహాయులైన

ఆడపిల్లల శరీరాలను అమ్మి జల్సాగా బ్రతుకుతున్నాను. డబ్బు బాగానే సంపాదించాను. అన్నీ వున్నా మనశ్శాంతే లేదు. ఇవాళ నిన్ను చూస్తే ఈ దేశంలో డబ్బుకోసం తండ్రి కూడా బిడ్డల్ని అమ్మడానికి వెనకాడడనిపిస్తుంది. భయపడకు. నిన్ను మీనాన్న దగ్గరికి పంపిం చేస్తాను" అంటూ ఓదార్చింది.

చిన్నమ్మ మోనాను టాక్సీలో తండ్రి దగ్గరికి తీసుకొచ్చింది. కథంతా విని, రుద్రనారాయణ కొన్ని నిముషాలు స్థాణువులా అయి పోయాడు. తరువాత చిన్నమ్మకి రెండు చేతులూ ఎత్తి నమస్కరించాడు.

"అమ్మా! నువ్వు చేసిన సహాయానికి నేను జన్మంతా కృత జ్ఞుడనై ఉంటాను. నాబిడ్డ జీవితాన్ని, నా కుటుంబ గౌరవాన్ని రక్షించావు".

చిన్నమ్మ పట్టుదలతోనే రుద్రనారాయణ చింతామణి మీద కేసు పెట్టాడు. 1980 ఆగష్టు పన్నెండవ తేదీన చింతామణిని పోలీ సులు పట్టుకున్నారు. అతడు తన అపరాధాన్ని అంగీకరించాడు. గత రెండు సంవత్సరాలుగా తన ఆర్థిక పరిస్థితి బాగాలేదనీ, ఆడపిల్లల్ని వేశ్య గృహాలకి అమ్మే వ్యాపారం చేస్తున్నాననీ, కొన్ని నెలలుగా ఎవరూ దొరక్కపోవడం వల్ల తన కోడల్నే అమ్మేశానని పోలీసుల ముందు చెప్పాడు.

మోనాని అమ్మేసిన తరవాత చింతామణి తేజ్‌పూర్ వెళ్ళి తన కొడుకుతో మోనా తన కళ్ళుకప్పి, ఏదో స్టేషన్లో దిగి పారి పోయిందని చెప్పాడు. తన తండ్రి ఇలాంటి పనులు చేస్తున్నట్లు తనకి తెలియదని ప్రియవ్రత్ చెప్పాడు. మోనా అంటే ప్రియవ్రత్‌కి చాలా ఇష్టం. అయినా అతడు పెద్దవాళ్ళ వత్తిడివల్ల భార్యను తీసుకెళ్ళలేక పోయాడు.

ఈ సంఘటన తరువాత ప్రియవ్రత్ పశ్చాత్తాప పడ్డాడు. భార్యను తనతో తీసుకెళ్లిపోయాడు.

కలకత్తాకు సంబంధించిన అన్ని పేపర్లలో (దాదాపు) ఈ కేసును గురించిన సమాచారం వచ్చింది. బారాసాత్ కోర్టులో ఈ కేసింకా నడుస్తూనే వుంది.

చిన్నమ్మ కూడా చింతామణికి వ్యతిరేకంగా కోర్టులో సాక్ష్యం చెప్పింది. చింతామణి తమ్ముడు వకీలు. అతనే అన్న తరఫున కోర్టులో వాదిస్తున్నాడు.

చింతామణి కొడుకు ప్రియవ్రత్ భార్యతో సుఖంగా ఉన్నాడు.